

Pierdut pentru totdeauna ...

Luca 16.26: *Și, pe lângă toate acestea, între noi și voi este întărită o prăpastie mare, astfel încât cei care vor să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi.*

Citește Luca 16.19-31.

Introducere

„Pentru totdeauna” este un cuvânt pe care nu ni-l putem imagina corect. Încearcă să ți-l imaginezi! Este ca și cum ai medita la jumătatea de drum spre infinit! Gândește la o existență veșnică – pentru totdeauna și totdeauna și totdeauna ... Ce ar fi dacă o astfel de idee ar fi adevărată? Biblia ne învață, că noi vom exista pentru totdeauna. Ceea ce a început ca exercițiu spiritual simplu, devine acum o experiență emoțională. Dacă conceptul despre existența veșnică crește în noi, sentimentele noastre se vor transforma din fericire în teamă – în funcție de relația noastră cu Dumnezeu. Biblia învață, că credincioșii vor trăi pentru totdeauna cu Dumnezeu, într-un loc numit cer, în timp ce necredincioșii vor trăi veșnic într-un loc numit iad.

Nu ne gândim cu plăcere la iad

Iadul nu este o temă plăcută, la care meditam cu plăcere, și mulți necredincioși înlătură această temă din gândurile lor – cu excepția cazului când o folosesc ocazional ca blestem. Unii necredincioși ar fi însă de acord, că trebuie să fie ceva de felul iad. Dacă Stalin și Hitler în cele din urmă vor fi eliberați de crimele și faptele lor de groază, prin aceea că mor, și aceasta este valabil pentru omenirea toată, atunci viața ar fi total nepotrivită și nedreaptă. Cândva trebuie clarificate toate conform unui standard bine stabilit, și să fie și pedeapsă, căci altfel toate vorbele despre demnitatea omului, drepturile omului și faptele bune ar fi numai vorbă de duh. Cu toate că mulți oameni trăiesc cu un astfel de mod de argumentare, nu vor să accepte noțiunea biblică de iad. De ce? Deoarece Biblia învață că iadul este un loc nu numai pentru Stalin și Hitler, ci pentru fiecare necredincios. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu (Romani 3.23).

În relatarea din evanghelia după Luca 16 despre Lazăr și omul bogat Biblia ne dă o învățătură importantă despre iad. Înainte de a merge mai departe ar trebui accentuat că cuvântul tradus în versetul 23 prin „iad” ar trebui tradus mai bine prin „Hades”. Luat în sens strict „Hades” este descrierea situației momentane a necredincioșilor morți, care așteaptă „trimiterea” definitivă în iad [n. t. traduceri în limba română folosesc expresia „Locuința morților” = Hades].

Deoarece Domnul Isus a povestit-o ca și cum ar fi o adevărată istorisire și nu o parabolă, nu este surprinzător că El a folosit cuvântul „Hades”, ca să descrie starea omului bogat, căci ultima zi a judecății pentru condamnare în mod evident nu a avut loc. Descrierea „Hadesului”

aici în Luca 16 este desigur aplicabilă la iad – locul acelor care vor fi pierduți pentru totdeauna.

O inversare a lucrurilor

Luca 16.19-21: *Și era un om bogat, care se îmbrăca în purpură și în subțire {probabil byssus} și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și de strălucire. La ușa lui {sau: poarta lui} era pus un sărac, numit Lazăr, plin de bube, dorind mult să se sature cu fărâmiturile care cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele.*

În versetele 19-21 citim că iadul este un loc al unei inversări surprinzătoare. În viața aceasta omul bogat avea ceva de prezentat, în timp ce Lazăr nu avea nimic. Fariseii, care au ascultat această istorisire (Luca 16.14), au văzut așa, că acest om bogat era evident binecuvântat de Dumnezeu și acesta a plăcut cel mai mult lui Dumnezeu. Pe sărmanul Lazăr suferind îl considerau o persoană disciplinată și pedepsită de Dumnezeu. În fond el părea părăsit de Dumnezeu și lăsat în seama câinilor de pe drum, ca să fie lins de ei, ceea ce din punct de vedere religios îl făcea necurat. Însă după moarte tocmai Lazăr a fost găsit înaintea tuturor celorlalți în sânul lui Avraam. Această frază a fost înțeleasă de ascultători ca fericire veșnică în Paradis! Ce întorsătură surprinzătoare!

Observă, că despre omul bogat nu se spune că el ar fi avar sau un Simon Legree [figură de roman în cartea *Coliba unchiului Tom*]. Realmente versetul 21 ar putea arăta că el a permis lui Lazăr să primească resturile de mâncare de la masa sa. Acest om bogat ar fi caracteristic pentru mulți americani de astăzi – care aparent savurează favoarea lui Dumnezeu și în nici un fel nu neglijează intenționat pe cei săraci și suferinzi. Chiar și eforturile aparente, în ceea ce privește grija pentru alții, sunt caracteristice pentru cei mai mulți cetățeni. Desigur Dumnezeu nu va trimite în iad o persoană așa de „bună”! Însă Domnul Isus corectează cu această istorisire această gândire falsă. Biblia nu învață aici, că toți bogații vor ajunge în iad și săracii vor ajunge în cer. Luca 16 nici măcar nu ne spune din ce cauză bogatul ajunge în iad și săracul în cer, cu toate că egocentrismul omului bogat ar putea fi un mic indiciu. Înțelesul propriu-zis al mântuirii, și anume Hristos, ne este dat în Scriptură în multe locuri, însă nu este țelul acestei istorisiri. Locul acesta din Biblie scoate în evidență că s-ar putea ca statutul și poziția acestei vieți să se schimbe deodată după viața aceasta. Noi creștinii nu trebuie să ascundem acest adevăr față de societatea noastră.

Iadul – un loc al pedepsei dureroase

Luca 16.23,24: *Pe când era în Locuința Morților, în chinuri, și-a ridicat ochii, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui și, strigând, a zis: „Părinte Avraam, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în văpaia aceasta!”*

În versetele 23 și 24 descoperim că iadul este un loc al unei pedepse dureroase. Unii necredincioși au imaginația că iadul ar fi un fel de reunire plăcută cu toți vechii lor prieteni. Biblia nici măcar nu lasă să se întrevadă o astfel de idee. Omul bogat suferea dureri și chinuri (Luca 16.24) și nu voia nicidecum ca cineva să vină vreodată în acest loc îngrozitor (Luca 16.28). Și acolo nu era nici o ușurare – nici măcar cea mai mică speranță nu se întrezărea. „Este dreaptă o astfel de pedeapsă?”, întreabă mulți oameni. Este mai puțin o întrebare de corectitudine, și mai mult o chestiune de alegere. Să presupunem că eu mă înec și mă decid să nu cred aceasta și să nu iau colacul de salvare, care mi-a fost aruncat. Sunt consecințele corecte? Necredincioșii aleg să meargă în iad, pentru că ei ori refuză să creadă adevărul ori nu „fac” nimic pentru aceasta. Domnul spune în Matei 13.42, că iadul va fi un loc „al plânsului și al scrâșnirii dinților”. Deoarece ei au ales iadul în loc de cer, unii necredincioși vor „plânge” și vor regreta la nesfârșit și alții cuprinși de mânie mare vor scrâșni din dinți pentru totdeauna împotriva lui Dumnezeu. Dacă tu citești aceste rânduri și nu ești un creștin credincios, din fericire nu este încă prea târziu pentru tine să eviți pedeapsa dureroasă a iadului. Decide-te să predai acum viața ta lui Hristos, înainte să mergi la pierzare pentru totdeauna.

Iadul – un loc de amintire conștientă

Luca 16.25: *Dar Avraam a zis: „Copile, adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai primit din plin cele bune și Lazăr pe cele rele; acum, aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit.*

Versetul 25 învață că iadul este un loc de amintire conștientă. Iadul nu este încetarea conștientizării sau amintirii. Omul bogat era nu numai conștient ce îi lipsea, atunci când a văzut pe Lazăr, ci el putea să-și amintească bine de trecutul lui. Realmente i s-a poruncit să gândească în urmă la viața sa pe pământ. (În versetul 25 verbul „a-și aminti” este folosit la imperativ.) Din fericire în viață suntem capabili cel puțin parțial să ștergem aducerea aminte de greșelile din trecut. Această însușire omenească ajută să facă viața mai plăcută. Însă în iad nu va fi un astfel de confort. Fiecare conștientizare a vinei va fi deplină și activă. Probabil Domnul Isus a avut în vedere această „conștiință care roade”, atunci când El a descris iadul ca un loc „unde viermele lor nu moare ...” (Marcu 9.44-48). Ce ar putea fi mai rău decât să-ți amintești veșnic de ocaziile pierdute în a crede adevărul simplu?

Iadul – nu este posibilă o reîntoarcere

Luca 16.26: *Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este stabilită o prăpastie mare, așa că cei care ar vrea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi, să nu poată.*

Am fost învățați că iadul este un loc de unde nu mai este posibilă nici o întoarcere (Luca 16.26). În iad nu mai există o a doua șansă! Orice părere despre o reîncarnare este total străină Scripturii: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata ...” (Evrei 9.27). De asemenea iadul nu este un loc pentru o pedeapsă temporară, unde după un timp de curățire se merge în cer. Biblia învață cu toată certitudinea că la sfârșit nu toți vor ajunge în cer (Matei 25.41,46). În realitate acolo este o prăpastie mare, ceea ce înseamnă că iadul este o stare permanentă. Versetul 26 arată clar că este imposibil ca

cineva din cer să poată ajuta cuiva din iad. Compasiunea este posibilă numai în viața aceasta. Singura veste bună este că granițele stabilite înseamnă că credincioșii în cer vor fi pentru totdeauna în siguranță. Creștinii credincioși pot la fel de puțin reveni din cer ca și Hristos, deoarece poziția binecuvântată a fiecărui credincios este în Isus pentru totdeauna (Efeseni 1.6).

Iadul – un loc real îngrozitor

Luca 16.27-31: *Și bogatul a zis: „Te rog, atunci, părinte, să trimiți pe Lazăr în casa tatălui meu, căci am cinci frați, și să le mărturisească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin.” Dar Avraam i-a răspuns: „Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei.” „Nu, părinte Avraam”, a zis el: „ci, dacă se va duce la ei cineva dintre cei morți, se vor pocăi.” Și Avraam i-a zis: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe proroci, nu vor fi înduplecați nici chiar dacă ar învia cineva dintre cei morți.”*

În final vedem în versetele 27-31 că iadul este un loc real și îngrozitor. Bogatul a fost obligat să recunoască, că respingerea Scripturii sau neglijarea ei înseamnă să fi pierdut pentru totdeauna. Ca și cei cinci frați ai lui de pe pământ, bogatul a avut acces în viața sa la „Moise și profeți” (Luca 16.29). Desigur aceasta este o referire la Vechiul Testament. Amintește-ți că în momentul acela Noul Testament nu era încă scris. Pentru fiecare, care era deschis pentru adevăr, Biblia era o dovadă suficientă – și aceasta este și acum așa! Minunile nu vor convinge pe scepticii cu inima împietrită și pe „răzvrățiți”, contrar gândurilor și argumentelor bogatului (Luca 16.30). Un proverb vechi spune: „A man convinced against his will, is of the same opinion still!” (Un om, care este convins împotriva voii sale, are încă aceeași părere.)

Dovada acestei afirmații din versetul 31 a fost adusă nu la mult timp după ce Domnul a spus această istorisire. Un om cu numele Lazăr (vezi Ioan 11) a fost înviat dintre morți pentru atestarea adevărului Domnului și a Scripturii. Fariseii, care nu voiau să asculte pe „Moise și pe proroci”, nu au fost convinși să devină credincioși, nici măcar atunci când unul a înviat dintre morți. Acești necredincioși îndărătnici și împietriți în loc să creadă au plănuit să omoare pe Isus (Ioan 11.53) – și la fel și pe Lazăr (Ioan 12.10)! De asemenea nici învierea Domnului curând după aceea nu a schimbat necredința lor. Cât de îngrozitor pentru acești necredincioși, împreună cu bogatul și mulți alții care resping Scriptura, atunci și acum, să înțeleagă după moarte că ei sunt pierduți pentru totdeauna.

Domnul vorbește mai mult despre iad decât despre cer

Este remarcabil, că în relatările celor patru evanghelii Domnul Isus vorbește mai mult despre iad decât despre cer. De ce Domnul nostru preaiubit, care „mergea din loc în loc făcând bine” (Faptele Apostolilor 10.38), a vrut să petreacă așa de mult timp să vorbească despre o temă așa de neplăcută? Epistola 2 Petru 3.9 dă răspunsul: Dumnezeuul nostru nu dorește ca cineva să piară pentru totdeauna în iad.

(Titlul original: „Lost Forever”)